

Корабът на живота

(Разказ)

В тъмнината на декемврийската нощ вълните неудържимо танцуваха своя валс. Увлечени в танца си, се приближаваха опасно близо до скромната къща на морския бряг. Те искаха оваците за изпълнението си и станаха неудържими. Той се сепна и отвори очи. Прокара ръка по лицето си и избърса капчиците пот. Стана, погледна навън и се усмихна. Морето го зовеше, но знаеше, че още не е готов. Корабът му беше с идеалните пропорции- 300 лакти дължина, 50 лакти ширина и 30 лакти височина. Строеше го мислено всяка вечер и изпипваше всеки детайл. Помнеше и кога започна.

Беше на 7, другите деца играеха в училищния двор, а той седеше в класната стая сам. Избягваха го, защото беше различен. Неприятният, но неизбежен тремор пречеше на малките му пръстчета да държат уверено химикалката и под писеца ѝ излизаха възможно най- причудливите и неизвестни досега йероглифи. С упоритост той успя да ги приближи до първообраза на буквите. Лекият тремор на ръцете се увеличаваше от непрекъснатите подигравки. Тогава за първи път той започна строежа на своя кораб. С времето момчето ставаше по- уверено и неподатливо на обидите. Не се пречупи, а само надгради себе си. Виждаше красотата в проливния дъжд, навеждаше се и изхвърляше чуждия боклук, преследваше целите и мечтите си. Всеки би помислил, че ореолът на светец е неизменна част от ежедневния му гардероб, но това съвсем не беше така. В началото за него имаше само бяло и черно, но професията на адвокат даде превес на сивото .Беше много добър в това, което правеше, даже прекалено добър. Оправдаваше и невинни, и виновни. Създаде семейство с любимото момиче и възпита достойни син и дъщеря. През целия си живот строеше и едновременно с това рушеше своя кораб. Когато настъпи време се оттегли от професията и излезе в заслужена почивка. Със съпругата си решиха да купят самотна къща на морския бряг. Събуждаха се усмихнати с изгрева, разговаряха с вятъра и заспиваха със залеза. Цялото време на света беше за неговата съпруга и постоянно променящият се кораб. Тази идилия беше прекъсната от смъртта. Тя протегна костеливата си ръка и внезапно взе второто му „Аз“ за компания. Всичко загуби смисъл: и денят, и нощта, и сезоните , и спокойствието, и вечният строеж. Годината премина покрай прага му, преди да се осъзнае. Намери смисъл, преди отново да я види. Обезпечи децата си, стана спонсор на детско сиропиталище и дом за възрастни. Всеки ден ги посещаваше и намираше подходяща дума и за малките, и за тези на негова възраст. Те станаха второто му семейство. Децата го наричаха татко, а връстниците „ЧУДО“.

Тръсна глава, спомените и настоящето се преплитаха, реши да изчака изгрева в леглото си. Затвори очи и вече беше пасажер на своя кораб. Слънцето грееше, морето

беше спокойно, ръцете му учудващо не трепереха, докато опъваше белите платна на своето творение. Покрай него плаваха стотици кораби и всеки беше уникален за себе си. Той пътуваше към усмивката на своето момиче. Къщата му остана на брега, но не беше самотна. Неговите многобройни деца и приятели всекидневно оставяха цветя пред надписа, който сами поставиха в негова чест: „Всеки един строи кораба на своя живот и сам по себе си светът е една огромна корабостроителница“.